

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

De Controversijs Polemicis, & Scholasticis, etiam modernis

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Quæstio 3. An Pontificis in definiendo authoritas infallibilis extendat se ad
omnes tam Iuris, quam Facti quæstiones?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40853

Personæ erroribus, defensu Libri, de mente Authoris, & aliis hujusmodi, controversia nova oboritur, ut sententiam sibi metuendam declinant, liberum pandunt ad Facti quæstiones effugium, hoc scilicet clypeo contra Pontificum ac Conciliorum decreta, & anathemata tutos arbitrantur.

Sed levius ferendum foret, si hujus doctrinæ lues iis tantum quibus nata est finibus continetur. Latè nimium illa serpit, dum trans oceanum ad Apostolicos quoque Missionarios penetravit, quorum aliqui cum Carono suis etiam Scriptis hoc contagiosum virus insperferunt. Nec dubitarunt, in alio genere causæ ac controversiæ, contra Pontificum decreta ac censorias, hanc Facti quæstionem obtendere; & ipsos etiam Sectarios, hoc prætextu, Pontificiæ potestati in multis subducere. Ne igitur alii hoc nisi medio apud ignaros aditum sibi ulteriorem aperiant, hic brevem hujus controversiæ expositionem illis oportunè objiciendam judicavi.

QUÆSTIO TERTIA.

An Pontificis in Definiendo authoritas infallibilis extendat sed ad omnes tam Iuris, quam Facti quæstiones?

3. R Espondeo & dico, Nullum errorem cadere posse in doctrinam quam Pontifex authoritate summâ definit, & proponit universæ Ecclesiæ, sive illa Iuris, sive Facti quæstionem contineat.

Nolo probare hanc assertionem argumentis prolixioribus. Ex unico principio jam stabilito

rem hanc dilucidè breviterque conficiam.

Certum est fide divinâ omnibus Catholicis , Ecclesiam universam, cuius caput est Romanus Pontifex , non posse in credendo errare ; quod supra contra Sectarios firmavi. Atqui si definitio Pontificis in doctrina Facti esset obnoxia errori , in eundem errorem traheretur universa Ecclesia. Ergo in proponenda Ecclesiæ hujusmodi doctrina non potest Pontifex errare.

Minor probatur. Quia de facto Pontifex summâ potestate aliquid definiens in quæstione facti , districtè , & sub anathemate mandat id eredi & recipi ab universa Ecclesia , eo tenore quo procedit in quæstione juris; & tota Ecclesia tenetur ejus mandato obtemperare. Ergo si Pontifex in definienda Facti quæstione esset fallibilis, absolutè posset, imo deberet universa Ecclesia in eundem errorem induci.

En quo pertingat immanis error ! qui dum in Facti quæstione Pontificis autoritatem convellit , eâdem ruinâ involvit universam Ecclesiam , ipsam columnam , & firmamentum veritatis.

2. Hanc verò in Pontifice circa Facti quæstiones inviolabilem potestatem ab Ecclesia agnita semper receptamque fuisse, ex suis ipsa monumentis testabitur , ex quibus sufficiet pauca , eaque recentiora proferre.

Sunt hæ Facti quæstiones : An cum corpore Christi remaneat panis substantia in Sacramento Eucharistie : An Christus aquam vino miscuerit in ultima cœna : An per Baptismum & Confirmationem imprimatur character Sacramentalis : An Ecclesia antiquissimis temporibus usâ fuerit Indulgentiis : An Deipara semper virgo permanserit : An eadem per totam vitam

ex speciali privilegio vitaverit omnia peccata etiam veniala &c. Has verò quæstiones Leo X. Pontifex per suam Bullam contra modernos hæreticos resolvit , ac definivit , suamque definitionem universæ Ecclesiæ sub anathemate credendam proposuit , idemque postea in Concilio Tridentino præstitum fuit. Contra hanc Pontificis definitionem nemo orthodoxus exceptus , nemo ad Facti latebras confugit , nemo in his quæstionibus sine erroris periculo decidens , præter Sectarios , summi Pastoris autoritatem in dubium revocavit.

3. Hanc igitur semitam in aliis Facti controversiis teneat necesse est , qui non cupit novo exemplo à priscis Patrum vestigiis , & veritate deviare : quod ni faciat nullum fidei controver-
sias , nec in Romana quidem Ecclesia , exitum inveniet. Faciamus enim , insurgente nova ad-
versariorum oppugnatione , Pontificem aut Ec-
clesiam pro fidelium pace aliquid definire , ex-
empli gratia , Deiparam nunquam aetū peccal-
se : nunquam contraxisse maculam originalem:
Lutherum non fuisse à Deo missum. Quam fa-
cile foret omnem hujus definitionis vim everte-
re opponendo , hic involvi quæstionem Facti ,
hanc non esse materiam fidei , Pontificem in his
summâ authoritate decidendis potestatis suæ li-
mites excessisse. Sæpe enim , an quæstio aliqua
factum involvat , à sola nominis lite dependet.
Quisquis igitur non inanes lites , sed potius expe-
ditam fidei semitam inquirit , huic Regulæ insi-
stat necesse est : Pontifex aliquid definivit , &
Ecclesiæ credendum proposuit ; ergo id potuit
definire. Parum enim utilis foret Spiritus veri-
tatis in Ecclesia perpetuò mansurus , si permitte-
ret Christi Vicarium suo nomine , & summâ au-
thoritate

thoritate aliquid universæ Ecclesiæ proponere, quod per suam assistentiam ab erroris periculo non vindicaret.

4. Neque huius doctrinæ adversatur Bellarminus *Lib. 4. de Pont. c. 2.* aut Doctores alii, qui tradunt Pontificem, etiam ut Pontificem, & cum Concilio generali errare posse in controversiis facti particularibus, que ex informatione testimonij sive hominum principiè dependent. Non enim admittunt illi quod Pontifex sumimè potestare pro universa Ecclesia aliquid definiens possit esse obnoxius errori: sed tantum docent, Pontificem etiam ut Pontificem, per modum judicis privati, errare posse in controversiis facti particularibus, ut dum aliquem excommunicat, suspendit, damnat, aut absolvit, potest fieri ut innocentem damnet, aut nocentem absolvat: quia in hujusmodi judicio non exercet officium Pastoris universalis, neque in his, si erret, tota Ecclesia in errorem inducitur, quia veritas talis sententiae non proponitur definitivè tanquam ab universa Ecclesia sub præcepto recipienda. Dicitur tamen actus illos exercere, tanquam Pontifex, quia robur suum habent à Pontifica potestate, à cuius sententia ad aliud tribunal appellari non potest. Hoc igitur sensu intelligendus est Bellarminus, nec non Baronius, & Spondanus, dum in historia Honorii admittunt Pontificem & Concilia in quæstione facti errare posse. Et de Bellarmino quidem satis id apertè colligitur ex verbis, quæ loco supra citato præmittit, ubi tradit sententias Pontificum interdum *Versari in rebus particularibus que ad paucos pertinent, quales ferè sunt omnes controversie facti, ut an talis sit promovendus ad Episcopatum, an jure fuerit promotus, an videatur deponendus &c.* Harum enim quæstionum

F. 4.

decisio.

decisio ex informatione testimoniisque hominum præcipue dependet, non ex Spiritu sancti assistentia, quæ tantum Pontifici definiuntur, & universam Ecclesiam docentem, promittitur.

Ex dictis hactenus dilucidè sequitur, nunquam fieri, aut sperari posse, ut aliqua eadem proposicio sive in materia juris, sive facti, semel ab Ecclesia aut Pontifice damnata, postea definitur ut vera, vel contra, ut præclare dedit P. Bruno Neuffer vir eximiè doctus, in suo Prodromo Venerabilari p. 1. cap. 3.

QUÆSTIO QUARTA,

An possit error cadere in Ecclesiæ, aut Pontificis definitionem de sensu Scripturæ Canonicae, aut de doctrina alicujus libri Catholici?

1. **D**ico primò; De fide est Ecclesiam, aut Pontificem non posse errare, dum alicius Scripturæ sensum definit, & universis fidelibus recipiendum proponit.

Probatur, ex ipsa Scriptura, & ratione manifesta, quibus supra Cap. 8. contra Sectarios, ostendimus Ecclesiam & Pontificem, esse judgmentum infallibilem controversiarum in materia fidei. Sed quæstio quæ oboritur de legitimo sensu Scripturæ sacrae, manifestè versatur in materia fidei: verus enim Scripturarum sensus nititur Dei revelantis autoritate, estque primum totius fidei fundamentum. Ergo in eo declarando necessarium est sententiam Ecclesiæ aut Pontificis ab omni errore immunem esse. Alias nulla superesset via, quâ possint hereses contra